

Prenova starih mestnih predelov Ljubljane

Prenova ljubljanskih starih mestnih predelov je uvrščena v »Akcijski program za uresničevanje samoupravnih družbenoekonomskih odnosov na področju stanovanjskega gospodarstva v Ljubljani«, ki je bil sprejet na skupnem zasedanju zbora občin in zbora združenega dela skupščine mesta Ljubljane ter skupščine samoupravne stanovanjske skupnosti in SIS socialnega varstva, 29. oktobra 1979. V tem programu je predvideno, da se marca 1980 sklene dogovor o prioriteti mestnih predelov, ki bodo prenovljeni v 10-letnem obdobju, ter o etapnosti prenove, maja 1980 pa se sprejme sanacijske načrte za prenavo posameznih mestnih predelov.

Že l. 1976 je odbor za prenavo mesta pri samoupravnih stanovanjski skupnosti Ljubljane opredelil sklop temeljnih študij, s katerimi naj bi določili osnove za sistematično prenavo stare stavbne dediščine v mestu. Težnja je bilo na propadajoči stanovanjski sklad, saj je 18 odstotkov stanovanj v Ljubljani zgrajenih pred prvo svetovno vojno.

Nosilec teh študij je bil Zavod za družbeni razvoj Ljubljane, sodelovali pa so Inštitut za ekonomska raziskovanja, Inštitut za sociologijo in filozofijo, Ljubljanski regionalni zavod za spomeniško varstvo in Zavod za avtomatsko obdelavo podatkov.

Na prenavo stanovanjskih območij se nanaša še več drugih študij, med katerimi velja posebej omeniti študije Urbanističnega inštituta SR Slovenije, ki jih je naročila Zveza stanovanjskih skupnosti Slovenije.

(nadaljevanje na 6.-7. strani)

PRED ZAKLJUČKOM JAVNE RAZPRAVE O USMERJENEM IZOBRAŽEVANJU

Odlaganje je lahko škodljivo

Uvajanje usmerjenega izobraževanja in predlog zakona, ki bo na dnevnem redu slovenske skupščine že konec tega meseca, pravzaprav pomenita zaključek prve faze družbene preobrazbe tega področja našega delovanja. Še posebej pomembno je v teh dneh, ko je v javni razpravi tudi že program mreže izobraževalnih možnosti za Ljubljano, da ne pozabimo na samo potrebo po družbeni preobrazbi izobraževanja. Zato najbrž ne bo odveč, če ponovno zaplšemo, da prav s to preobrazbo želimo doseči večjo usklajenost med možnostmi izobraževanja in potrebami združenega dela.

Torej mora združeno delo, ki že izdaja del sredstev za financiranje izobraževanja, sedaj tudi glasno povedati – in vsako nadaljnje šolsko leto sproti – kakšne profile delavcev potrebujejo in koliko. Seveda pa to ne bo šlo brez temeljito pripravljenih kadrovskih potreb, usmerjeno izobraževanje, točneje šolstvo pa bo na te zahteve združenega dela lahko odgovorilo le s primerno pripravljenimi učnimi programi. Programi, ki bodo bodoče delavce v združenem delu tako usposobili, da bodo lahko uspešno opravljali vse zahtevnejša dela v proizvodnji in bili hkrati tudi tako usposobljeni, da bodo znali

resnično odločati o svojem delu in o rezultatih tega svojega dela.

Čeprav smo se že dalj časa pripravljali na takomenovano reformo v našem šolstvu, pa se kljub temu še vedno pojavljajo posamični glasovi, da bi bilo bolje, če jo še za eno leto prestavimo. Takšne težnje posameznikov pa lahko edinole razvrednotijo vse dosedanje delo pri uvajanju usmerjenega izobraževanja, tako na področju združenega dela kot na področju izobraževalnih institucij. Toliko bolj pomembno je torej, da se vsi komunisti odločno zavzamejo za uresničevanje sprejetih sklepov in s svojim delom pri-

spevajo bistven delež pri uvajanju usmerjenega izobraževanja.

Nič manj pomemben del razprav pa mora potekati v združenem delu, saj se morajo delavci, torej tisti, ki direktno financirajo programe na področju svobodne menjave dela, natančno izjasniti o mreži in programih šol. Poleg osnovnih organizacij ZK, ki se bodo morale lotiti tudi problemske obravnave tega vprašanja, bodo imeli pomembno vlogo tudi sindikalni delavci, oziroma osnovne sindikalne organizacije. Le takšne razprave v združenem delu, ki bodo zagotovile tudi mnenja in pripombe združenega dela ter njihovo upoštevanje pri dokončnem oblikovanju mreže in programov izobraževanja, bodo razblijale nesprejemljiva razmišljanja, da uvajanje novega sistema izobraževanja pomeni enostavno le povečanje materialnih stroškov. Hkrati pa bodo pomenile tudi ostro zavrnitev vseh morebitnih teženj, da mora imeti vsaka občina svoj celoten sistem šolstva, pač zato, da ne bi bilo treba biti »odvisen« od soseda. **Majda Žlender**

DOGOVORI

GLASILO OBČINSKE KONFERENCE SZDL LJUBLJANA CENTER

Leto VIII – 24. marca 1980 – Štev.: 6

Informativni dan za vpis v vojaške šole

14. marca popoldne je bil v Domu JLA informativni dan, namenjen učencem sedmih in osmih razredov osnovne šole. Seznanili so jih s pogoji za vpis v srednje splošne vojaške šole in strokovne srednje vojaške šole.

Uvodno poročilo je pred nabitno polno spodnjo dvorano (med učenci je bilo tudi veliko staršev in pedagogov ter nekaj mestnih funkcionarjev, ki se ukvarjajo z usmerjanjem učencev v vojaške poklice) podala Marjetka Božič, študentka prvega letnika FSPN. Izčrpno je orisala lik starešine JLA. Kako naj bi bil odločen, moder, fizično sposoben, vzdržljiv, kako naj bi poznal ljudi v svoji enoti, da bi vsakomur lahko odredil primeren naloge, kako naj bo sposoben dvigniti bojno moralo enote, ter še in še.

Potem se je pomudila pri različnih vojaških šolah srednje splošne smeri, še posebno

pri vojaški gimnaziji Franc Rozman-Stane v Ljubljani. Vanjo se lahko vpišejo samo dijaki iz območja SR Slovenije. Že sedanji prvi letnik pa ima usmerjeno izobraževanje. Tako se je razmerje splošnih in vojaških predmetov malo spremenilo. V prvih dveh letnikih je to 60:40, v zadnjih dveh pa obratno.

Poleg slovenske vojaške gimnazije je v Jugoslaviji še nekaj podobnih šol, pa še cel kup srednjih strokovnih vojaških šol.

Med kriteriji za vpis naj omenimo samo nekatere: kandidat mora biti državljan SFRJ, končati osnovno šolo z

vsaj dobrim uspehom (pri čemer oceni iz fizike in matematike ne smeta biti pod dobro), ne sme biti kaznovan in ne v kazenskem postopku, star manj kot 16 let, potrebuje še priporočilo ustreznega organa v KS, soglasje staršev in še kako malenkost. Natečaj traja do konca marca.

Prisotni učenci so z velikim zanimanjem poslušali opis njihovih potencialnih možnosti, od vpisa, načina in časa študija, možnosti vpisa na akademije in visoke vojaške šole, specializacije, ipd. Privlačno je tudi to, da je zaposlitev po končanem srednjem ali visokem šolanju zagarantirana.

Učencem so zavrteli film, ki je na hudomušen in zanimiv način predstavil življenje gojencev vojaških šol, kar so navzoči sprejeli z velikim zanimanjem.

Ob koncu so najbolj zainteresiranim odgovarjali na

vprašanja tudi gojenci oziroma dijaki vojaške gimnazije Franc Rozman-Stane. Vprašanj je kar deževalo in bodoči starešine so imeli polne roke dela.

Po zaključku smo se pogovorili še z enim od dijakov. Izbrali smo prijaznega maturanta Draga Velikonjo. Za vojaško gimnazijo se je odločil samoiniciativno, čeprav se starši v začetku niso strinjali. Iz Hrastnika, kjer je doma, se jih je prijavilo precej, po preizkušnji pa so sprejeli le njega.

»Všeč mi je bilo in takoj sem se znašel. Tovariši so me sprejeli, veliko so nam pomagali tudi vzgojitelji. Razmere v šoli in internatu so ugodne. Zastonj imamo hrano, stanovanje, obleko, dobimo tudi žepnino (v 4. letniku je zdaj 260 din). Naša generacija na koncu šolanja še nima poklica, naslednje pa ga imajo.

Ni mi žal, da sem se vpisal. Za nas je le premalo vojaških predmetov, no, po novem pa jih je dovolj. Mislim, da dobimo prav dobre osnovne, kar so pokazali naši starejši tovariši, ki veljajo na akademijah za najboljše gojence.

Urnik na šoli je takle:

Vstajamo ob šestih, potem je na vrsti telovadba in zajtrk. Pouk se začne ob pol osmih in traja do 12.30 ali 13.35. Po kosilu imamo prosto, izhod v mesto ali interesne dejavnosti, potem še dve uri učenja, ob pol sedmih je večerja. Izhod imamo ob sredah zvečer, pa ob sobotah in nedeljah. Seveda je izhod povezan z ocenami, prav tako obisk doma. Pouk je v slovenščini.

Poleg slovenskega jezika sta obvezna tudi srbohrvaški in angleški ali nemški. Uniform ne nosimo, pač pa imamo za svečane priložnosti posebne obleke. Mladi maturant je skromen in jednat v besedah. Nobene nepremišljene izjave si ne dovoli. Ker pa je to njegov prvi intervju, ga malce nervira in v rokah preklada dve knjigi, ki si jih je ravnokar izposodil. Prav resni sta, ena od Grahama Greena, druga pa od Aldousa Huxleya.

»Kolikor sem doslej okusil vojaškega življenja, mi je všeč. Zdi se mi, da je pri nas discipline kar premalo, ne preveč. Ko bom maturiral, se bom vpisal v Beograd na akademijo za kopensko vojsko. Življenje v internatu je zanimivo. Vzgojitelji nam pri učenju veliko pomagajo, pa tudi sicer so zelo tovariški do nas, razumevajoči so, če smo za ljubljani nas pogosteje puščajo v mesto. Veliko imamo možnosti za športno udejstvovanje. Iz naše šole so se na gimnazijadah izkazali atleti, rokometarji, plavalci... Vsakdo se mora vključiti v najmanj dva interesna krožka. Skratka, tako dela kot razvedrila je več kot dovolj.«

Lahko rečemo, da je informativni dan v organizaciji mestne konference SZDL uspel, malo kritike bi bilo le na račun govorov (prikradlo se je precej slovničnih napak, posebno srbizmov), pa zato, ker ni bilo nobenega govornika, starešine JLA, ne v civilu, ne v uniformi. Lahko pa si mislimo, da so učenci, ki jih vojaški poklic zanima, to nedvomno pričakovali.

V. K.

